

[Mimi Jakobsen]

ge gange og igen og igen at fortælle os, at de synes, vi er dumme, eller at de synes, vi har gjort noget forkert, at de er utilfredse med vores beslutninger, må vi da have den samme ret til at gå ud og sige til vælgerne: Nu er det jer, der ikke er dumme, men som har truffet en forkert beslutning. Det må gælde begge veje. Og det kan ikke være meningen, at vi skal bøje nakken.

Men vi skal efterleve, at det blev et nej. Og derfor kan jeg sige til beroligelse for – jeg tror, det var hr. Gade, der efterlyste CD's holdning til dagsordenen – at vi naturligvis lige så meget som alle andre partier respekterer, at det blev et nej. Men vi forbeholder os sandelig retten til fortsat og med fuld kraft at gå ud og argumentere for, hvorfor den beslutning efter vores mening var forkert.

Det, der måske kan føre ind i en – jeg vil ikke bruge udtrykket »hadsk tone«, som fru Pia Kjærsgaard gjorde, for dette her har ikke noget med had at gøre – men bitterhed, er, som hr. Duetoft har fremhævet det, at der ikke blev anvendt argumenter som »jeg frygter, at« eller »jeg tror, at«, for vi kan alle frygte eller tro, men at der blev fremført nogle argumenter, som sagde: »Det er sådan, at pensionister fra de andre lande bare kan komme herop og få del i vores folkepension«. Det blev sagt som en kendsgerning, og så bliver man bitter, for det ligner ikke noget. Det er ikke et spørgsmål om, at man ikke kan give sine fortolkninger af noget, men man kan ikke tillade sig i en afsluttende partilederrunde, når man letsindigt tror, at der ikke er andre, der har taletid tilbage, at gå ud og bilde folk ind, at det forholder sig sådan.

Jo længere man beskæftiger sig med det politiske liv, jo mere lægger man vægt på de egenskaber, mennesker har. Ikke så meget på deres politiske synspunkter, for vi ved, at vi skal bøje os, vi ved, at vi ikke får 100 pct. ret, men man lægger vægt på, at den slags ting ikke forekommer.

Derfor må jeg sige til regeringen i anledning af den megen tale om det dejlige borgerlige flertal og den borgerlige familie, at hvis det er den slags metoder, der skal anvendes i argumentationen, vil det kun være i den yderste nødsituation, vi ønsker, det skal anvendes, for det karakteriserer de mennesker, der anvender den slags metoder.

Det er ikke blevet lettere at være dansker efter denne afstemning, og jeg skal ikke gøre mere ud af den end bare at sige, at jeg naturligvis forstår, at den officielle danske holdning er, at vi nu ikke skal miste modet. Nu skal vi ned og forhandle, nu skal vi gøre det så godt, vi kan, nu skal vi redde stumperne, og selvfølgelig skal vi ikke på forhånd erklære os som tabere. Fuld opbakning til alt det! Men vi andre, der ikke skal ned og forhandle, må stadig væk have lov til over for dem, der gider at høre på det, at give udtryk for, at vi er dybt kede af og bekymrede over det her. Jeg tror virkelig, at det her bliver dybt alvorligt for Danmark, og jeg vil ønske regeringen og alle andre held og lykke med at få os gebærdet ud af det.

Nu kan det vel ikke længere blive opfattet som demagogisk valgkamp, når man, som jeg gjorde, forsøger forsigtigt, men uden at ville beskyldes for skræmmebilleder, at tegne det billede, som jeg frygter mest af alt. Jeg vil ikke som hr. Duetoft tale om det blodige Europa, det er ikke det, jeg mener med det, men økonomi er jo også en slags krigsførelse, økonomi skaber også afhængighed, og jeg deler hr. Duetofts og i øvrigt også hr. Lykketofts, som jeg forstod var inde på det samme, frygt. Denne proces, dette projekt, som man kan lægge større eller mindre vægt på – man kan diskutere, hvor vidtgående det var, og om Maastricht i virkeligheden var en skuffelse – nåede man ikke, og pustede man det så derfor lidt rigeligt op? Men det var en videreudvikling af et samarbejde, hvor de store lande afgav mere suverænitæt, end Danmark gjorde. Og hvorfor det? Fordi de i langt højere grad vil være i stand til at klare sig uden. De underkaster sig frivilligt nogle spilleregler, som Danmark også underkaster sig – selvfølgelig gør vi det – men de underkaster sig nogle, der for så vidt er strammere end dem, Danmark underkaster sig, for de kan i højere grad agere på egen hånd, hvis de ikke underkaster sig dem. Jeg synes, det er så sørgeligt, at det argument ikke er trængt igennem, for i virkeligheden er det banalt.

Det er præcis det, fru Pia Kjærsgaard må have oplevet nu. En stor del af fru Pia Kjærsgaards taletid gik med at beskrive erhvervszonerne, og det forstår jeg godt, for det er jo sjældent, at Fremskridtspartiet får noget som helst gennemført i Folketinget. Det er der gode grunde til, for Fremskridtspartiet deltager nor-